

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φυλλοῦ
5 λεπτά 5

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗΝ
— ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗΝ —

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 2 Ιουνίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΔΡΙΘ. 43

— ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ... —

ΑΡΓΕΙ νά μιλήρη, ὁ Λαός, ἀλλὰ δὲν βουβαί-
νεται. Θά μιλήρη μιά μέρα. Κι' ἔταν τὸ
μαχαίρι φάση πιά στὸ κοκκαλο, κι' ἔταν ἀπο-
ρασίτη νάνοιξη τὸ στόμα του, ἡ φωνή του θά
ἔχησε βραία ὡς αἱ σάλπιγγες τῆς Ἱερικῆς
καὶ θά γκρεμίσῃ θρόνους καὶ θά σκορπίσῃ γύρω
τους πτωματὰ καὶ θά πύξῃ τὴν ὁργή του μέσα
σ' αἱμάτων ποταμούς.

Ὁ Σερβικὸς Λαὸς ἐσώπασε χρόνια καὶ χρό-
νια. Ἄφησε τὴν Ἰδιοτέλεια νά ὀργιάζῃ εἰς
βάρος του κι' ἄφησε τὸν κόσμον νά πιστέψῃ
πὼς ἦταν ψόφιός, πεθαμένος Λαός, πὼς δὲν
εἶχε λάρυγγα νά διαμαρτυρηθῇ καὶ χέρια νά
τιμωρήσῃ τοὺς ἀποναρχόνοντας τὴν θέλησί
του, τοὺς ὑπονομεύοντας τὸ εἶναί του.

ΑΜΑ ἦρθε ἡ ὥρα καὶ μίλησε ὁ Σερβικὸς
Λαός. Καὶ μίλησε τόσο ἄγρια, ἀλλὰ καὶ
τόσο δίκαια, ὥστε μετέβαλε τὴν αἱματολου-
σμένη τραγωδία τοῦ Βελιγραδίου εἰς πράξιν
ἐξίλασμοῦ, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν τραγικὴν
φρίκη καὶ τὸν ἀχαλίνωτο θαυμασμὸν, ἀντὶ νά
προκαλέσῃ τὴν βδελυγμίαν καὶ τὸν οἶκτο.

ΘΑ κερδίσῃ ἡ Σερβία ἢ θά ζημιωθῇ ἀπὸ τὸν
τελευταῖον σπασμὸν τῆς ζωῆς ποῦ ἔδειξε; Θά
ἀναγεννηθῇ ὡς Ἔθνος τὸ ὁποῖον ἔχει σπέρματὰ
ζωῆς μέσα του—σπέρματὰ μουχλιασμένα ἕως
προχθὲς καὶ ἀναζωογονηθέντα σὲ μιά στιγμή
ὑπεροχῆς δράσεως — ἢ θά ἐξοφλήσῃ μιά καὶ
καλή με τὴν ἱστορία, ὥστερ' ἀπὸ τὸ Σαιξπήρειον
δράμα ποῦ ἐπαίχθηκε στ' ἀνάκτορα τῶν Βασι-
λέων τῆς;

Ἡ αὔριον θάπορασίτῃ τὴν τύχην καὶ θά
συγγράψῃ τὸν ἐπίλογον τοῦ παρελθόντος καὶ
τοῦ μέλλοντος τῆς τὸν πρόλογον.

Ἡ σήμερον εἶνε καταπλημμυρισμένη μονον
ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ Λαοῦ, ἀπὸ τὴν ἄγρια καὶ
δυνατὴ φωνή, ἡ ὁποία δὲν περιορίζεται μέσα
στὴν Σερβία, ἀλλὰ φθάνει ὡς σκληρότατο μὰ
καὶ σωτήριο μαθημα παντοῦ ὅπου ὑπάχουν Ἄρ-
χοντες λησμονοῦντες ὅτι ὁ Λαὸς ἀργεῖ νά μι-
λήσῃ χωρὶς καὶ νά βουβαίνεται.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

[Μὲ δικαιολογημένη συγκίνησις ὁ κόσμος τῶν γραμμά-
των ἠκούσθη ὅτι πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς ἀπὸ τὸν
κ. Πυθῶν Γενετὸν μὲ συλλογὴ ἀπὸ διηγήσεις περὶπου
σελίδες ἀνεκδότων δημοτικῶν τραγουδιῶν τῆς Ρόδου. Τὰ
τραγουδιὰ αὐτὰ, ἀνεκδοτὰ τὰ περισσότερα, καὶ τῶν πα-
ρλληλῶν τελευταίως τῶν δημοσιευμένων εἰς διάφορα τυλ-
λογῆς—τὰ ἐμάχως ἕνας Ροδίτης δισκαλός, ὁ Δέσποτας,
κι' ὁ κ. Γενετὸς, ἀπὸ τὴν Ρόδον ἐπίσης καταγόμενος. Τὰ
ἔξη τραγουδιὰ, τὰ ὁποῖα ἀπεσπαστε ἀπὸ τὴν συλλογὴν ὁ
πολύτιμος συνεργάτης μας χάριν τοῦ «Νουμά» καὶ μᾶς
τὰ ἔδωκε πρὸς δημοσίευσιν, θὰ σᾶς δώσωμ ἁμυρὰν ἰδέα
τῆς ἀξίας ὅλης τῆς συλλογῆς].

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

I
Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου
Καὶ ποῖός θά τὸ ξυπνήσῃ;
Τάνδον τῆς Ἀνατολῆς
Καὶ τὸ πουλί τῆς Δύσης.

II
Παιδάκι μου, στή κοῦνια σου
Τρία δέντρα θά φυτέψω.
Τὸ ἴνα νά λέσι μυρσινιά
Τάλλο νά λέσι δάφνη.
Τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο
Τριανταφυλλιά μὲ τάνθη.
Νά σειῖ ἄνεμος τὴ μυρσινιά
Κ' ἡ μυρσινιά τὴ δάφνη
Κ' ἡ δάφνη τὴν τριανταφυλλιά
Νά σὲ ραντίζουν τάνθη.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

I
Ἐλάτε οἱ θλιβομένους τοῦ χάριτος πικραμένους
Νά πάμε νά συνάξῃ με τοῦ κάμπου λουλουδάκια
Νά πάμε νά τὰ πάρουμε τοῦ Χάρου ἴνα πεσκέσι
Νά μᾶς τοὺς ἴψισιν νάρχουνται στίς τρεῖς φορές τὸ
[Χρόνο
Τὰ Φῶτα, τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴ Μεγάλαν Πένη
Καὶ τὴ Μεγάλαν Κυριακὴν ποῦ λέν Χριστὸς Ἀνάστην.

II
Γιὰ πέ μου, τὸ παιδάκι μου, πότε νά σὲ προσμένω;
Νῆψω κερὰ στήν πόρτα μου, λαμπάδες στήν ἀλλή μου
Καὶ χρυσοπολιέλαιο στή μέση τοῦ σπητιοῦ μου.
Κ' ἐκεῖνος π' ἔταν ψένιμος, ψένιμ' ἀπολογήθη
—Στὰ χίλια ἐγὼ δὲν ἔρχομαι, στὰ μῆρια δὲ διαβαίνω,
Τὴν κόρη μου κι' ἂν εἰλογοῦν τὴν πόρτα δὲν ἐμπαινω.

III
Ἐλάτε μὲ τὰ δάκρυα μας νά σῆρουμε ποτάμι.
Καὶ τὸ ποτάμι νά διαβῇ στ' Ἀδὴν τὸ περιβόλι.
Νά ξερισταῖν τὰ ξέριστα, νά πι ἔν τὰ δίψασμένα
Νά πλύνουν καὶ τὰ ρούχά τους τὰ βαρειολερωμένα.

Ἐχτές τὸ βραδὶ ἐπαύθαινα τῆς ἐκκλησίᾳς τῆ πόρτι
Κι' ἀκούσα μέσα ταραχὴ καὶ θόρυβος μερικο
Κι' ἀκούσα τὴ Χαρόντισσα μὲ μὲλλον τοῦ γιοῦ τῆς
—Γιὲ μου ὅσες μοῖθες ἔχεις ἔμερωλά της
Μαῦτῃ τὴ νῦν ποῦ μοῖθες δὲν ἔμπορῶ ἴ με ὡσω
Κλαίει θέλει τὴ μάνα της, θέλει καὶ τὰ παιδιὰ της.
Γυρεῖται καὶ τὸν ἄντρα της καὶ σποασμὸ δὲν ἔχει.

ΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἡ Α.Κ. ὁ ἄγγελος τῆς Σάμου Α
Μάυρογένης, καὶ ἡ πράξις του διὰ τὴν ἑποῖαν προ-
καλεῖ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν σεβασμὸν κάθε πολίτη,
ποῦ πονεῖ τὸ ἔθνος του, εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνας αἱ ὁ-
ποῖαι ἀποδείχουν ἕξστερα μὲ ποῖα γενναιορροσύνη
καὶ δύναμη θελήσεως πρέπει νά στολιζέται ἕνας
Ἴηγεμὼν.

Ἀπὸ τὴν ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα τῆς Σάμου
«Φῶς» μαθαίνουμε πὼς οἱ πρόην βουλευταὶ τῆς,
σὰν νά ποῦμε οἱ Ἴπουργοὶ τῆς, ἦσαν ὀρειλίτες
τοῦ Δημοσίου καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νά πληρῶσουν τὰ
χρέη τους, παρὰ κατόρθωσαν μ' ἕνα ψήφισμα τῆς
Γενικῆς Συνελεύσεως, δηλ. τῆς Βουλῆς, ν' ἀπαλ-
λαχθοῦν ἀπ' αὐτὰ. Τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα τῶν
πρακτικῶν ὑπεβλήθη εἰς τὸν Ἴηγεμὼνα πρὸς ὑπο-
γραφὴν γιὰ νά πάρῃ ἡ δωρεὰ καὶ ὅλο τὸν ἐπίσημο
χαρακτῆρα τῆς νομιμοποιήσεως.

Ὁ Ἴηγεμὼν ὅμως, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὸ δημόσιο
χρῆμα ἱερό καὶ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὸ
καλὸ τῆς χώρας του παρὰ γιὰ τὴν εὐνοίαν τῶν
πρόην καὶ νῦν Ἴπουργῶν Του, μ' ἕνα διάταγμα
ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως καὶ
ἐκήρυξεν ὅτι ὁ σεβασμὸς Του πρὸς τὰς διατάξεις
τοῦ Ὁργανικοῦ Χάρτου, δηλ. τοῦ Συντάγματος, δὲν
τοῦ ἐπιτρέπει νά βάλῃ τὴν ὑπογραφή Του κάτω ἀπὸ
τέτοια ἀπόφασιν.

Ὁ Ἴηγεμὼν τῆς Σάμου νομίζει πὼς ἔκαμε μὲ ἄν
τὸ καθῆκόν του μὰ ἔμεῖς ποῦ δὲν εἴμαστε συνειθη-
σμένοι νά βλέπουμε τέτοιο περιορισμὸν στὰς ὑπερβά-
σεις τῶν καθηκόντων τῶν Ἴπουργῶν καὶ τῆς Βου-
λῆς, νοιώθουμε κάποια δυνατὴ ἐντύπωση ἀπὸ μὲν
τέτοια ἐξάσκηση τοῦ Νέου, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Πολι-
τεία περιβάλλει τοὺς Ἀνωτάτους Ἀρχοντας. Καὶ
πολὺ δικαίως ἐνθουσιάστηκε ὁ Σαμιακὸς λαὸς μὲ τὸν
Ἴηγεμὼνα του, γιὰτὶ εἶδε πὼς ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰς
τυχὸν παρανομίας τῆς Βουλῆς καὶ τῶν Ἴπουργῶν
ὑπάρχει τὸ δυνατὸ χέρι τοῦ Ἴηγεμῶνος, ποῦ ξέρει
καὶ μπορεῖ νά τοὺς συμμαζεύει καὶ τοὺς ὑποδαίχνει
ποῖ εἶνε τὸ καθῆκόν τους γιὰ τὸ συμφέρον τῆς χώ-